

не намѣрило никого, а пакъ видѣло тамъ на единъ странъ единъ камаръ ябълкы.

“О колко много и колко хубавы ябълкы! рекло то, азъ могъ да изямъ нѣкоѣ и другъ и да си скрийъ. . . .” Но пакъ ся смислило и казало: “Но Богъ види всякъждъ!”, И туй като казало, върнѣло ся да си иде безъ да бутне нищо. Старецътъ домакынъ, който былъ въ вѣтрѣшижтъ стаѣ и чулъ какво казало момчето, излѣзълъ вънъ, обадилъ му ся, повикалъ го и му казалъ: Браво момченце, ты си за похваляніе, защото надви лакомото діаволче, и не посегна да земеши отъ ябълкытъ, за туй азъ ти ги давамъ всичкытъ, и ще тя обичамъ за напрѣдъ като сынъ; а ты помни всякога че *Богъ е всѣду* и всичко чуетъ и *всѣждъ* види, и тѣй пикое зло нѣма да тя докачи, и ще ставешъ блаженъ и честитъ и на тозъ свѣтъ и на онзи.

Лоза-та.

Нѣкой си градинарь посадилъ въ дворѣтъ си единъ лозъ (асмъ), която порасла и ся разсрала, та съ широкытъ си листовѣ правала хубавъ сѣнкъ въ дворѣтъ